Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

NICHOLAS
SPARKS

PAS ÎN DOI

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 1

Și cu copilul suntem trei

– Uau! îmi aduc aminte că am spus imediat după ce ieșise Vivian din baie și îmi arătase rezultatul pozitiv al testului de sarcină. Este grozav!

De fapt, sentimentele mele erau mai apropiate de… „Serios? Deja?“

Era mai mult o stare de șoc amestecată cu puțină groază. Eram căsătoriți de mai bine de un an și ea îmi spusese deja că intenționa să stea acasă în primii câțiva ani după ce hotărâsem să avem un copil. Întotdeauna eram de acord când o spunea – voiam același lucru –, dar în momentul acela am înțeles că viața noastră de cuplu cu două venituri avea să se apropie curând de sfârșit. Mai mult decât atât, nici măcar nu eram sigur dacă eram pregătit să devin tată, dar ce puteam face? Nu mă păcălise sau îmi ascunsese faptul că voia să aibă un copil și nu mă anunțase când încetase să mai ia pilulele. Și eu voiam copii, desigur, dar ea se oprise să ia pilule doar cu trei săptămâni în urmă. Îmi aduc aminte că mă gândeam că probabil aveam cel puțin câteva luni înainte ca trupul ei să se ajusteze la starea normală, pregătit pentru a face un copil. Din câte știam eu, îi putea fi greu să rămână însărcinată, ceea ce însemna că se putea ajunge chiar și la un an sau doi.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Dar nu și pentru Vivian a mea. Corpul ei se adaptase imediat. Vivian a mea era fertilă.

Mi-am pus brațele în jurul ei, studiind-o să văd dacă strălucea deja. Dar era prea devreme pentru asta, nu? Ce este strălucirea mai exact? Este un alt mod de-a spune că cineva arată atrăgător chiar și transpirat? Cum aveau să se schimbe viețile noastre? Și cât de mult?

Întrebările veneau unele după altele și, în timp ce îmi îmbrățișam soția, eu, Russell Green, nu aveam niciun răspuns pentru ele.

Câteva luni mai târziu, sosise *ziua* cea mare, deși recunosc că o mare parte din ea a rămas în ceață.

Privind retrospectiv, probabil că ar fi trebuit să notez totul cât era încă proaspăt întipărit în mintea mea. O zi ca *ziua* cea mare ar trebui ținută cu detalii vii – nu în instantaneele neclare pe care tind să mi le-amintesc. Singurul motiv pentru care mi-au rămas în minte atât de multe i se datorează lui Vivian. Fiecare detaliu pare gravat în conștiința ei, dar, până la urmă, ea era în travaliu, iar durerea pare să ascută mintea uneori. Sau cel puțin așa se spune.

Ceea ce știu este că uneori, când ne amintim evenimentele din ziua aceea, avem păreri ușor diferite. De exemplu, am considerat că acțiunile mele au fost de înțeles pe deplin, în timp ce Vivian declara în mod repetat că am fost egoist sau, pur și simplu, un idiot. Când le povestea prietenilor – și a făcut-o de multe ori –, aceștia râdeau, în mod inevitabil, sau îi aruncau priviri compătimitoare.

Cu toată sinceritatea, nu cred că am fost nici egoist și nici idiot; la urma urmei, era primul nostru copil și niciunul din noi nu știa la ce să se aștepte exact în momentul în care urma să intre în travaliu. Oare cineva chiar se simte pregătit pentru

ce are să urmeze? Din câte mi s-a spus, travaliul este imprevizibil. În timpul sarcinii ei, Vivian îmi amintise de mai multe ori că procesul de la contracțiile inițiale până la nașterea propriu-zisă poate dura mai mult de o zi – mai ales la primul copil – și că travaliile de douăsprezece ore sau mai mult nu erau ceva neobișnuit. La fel ca majoritatea tinerilor viitori tați, am considerat-o expert pe soția mea și am crezut-o pe cuvânt. Până la urmă, ea fusese cea care citise toate cărțile.

De asemenea, ar trebui amintit faptul că nu am fost pe deplin ineficient în dimineața respectivă. Îmi luasem în serios responsabilitățile. Erau pregătite atât geanta ei, cât și geanta copilului, iar conținutul lor fusese verificat și reverificat. Aparatele foto-video fuseseră încărcate și pregătite, iar camera copilului era dotată complet cu tot ceea ce ar fi putut avea nevoie copilul nostru pentru cel puțin o lună. Știam cel mai rapid traseu până la spital și plănuisem rute alternative în cazul în care s-ar fi întâmplat vreun accident pe autostradă. Știam, de asemenea, că bebelușul avea să vină curând. În zilele premergătoare nașterii propriu-zise existaseră numeroase alarme false, dar chiar și eu știam că numărătoarea inversă începuse în mod oficial.

Cu alte cuvinte, nu am fost total nepregătit când soția mea m-a trezit la ora patru și jumătate pe data de 16 octombrie 2009, spunându-mi că avea contracții la aproximativ cinci minute și că era timpul să mergem la spital. Nu am pus la îndoială cuvintele ei; ea știa diferența dintre contracțiile Braxon Hicks[1] și *cele adevărate*, și, deși mă pregătisem pentru acel moment, primele gânduri nu fuseseră despre cum să mă mai îmbrac repede și să duc gențile la mașină; de fapt, nici măcar nu erau despre soția mea sau despre copilul care urma să se nască. Gândurile mereu erau

[1] Contracțiile Braxon Hicks sunt contracții ale uterului care au loc predominant în al treilea trimestru de sarcină; sunt de obicei mai puțin dureroase decât cele adevărate. (n.t.)

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

mai degrabă ceva de genul acesta: „Astăzi este ziua cea mare, iar oamenii vor face multe fotografii. Alte persoane se vor uita de-a lungul timpului la aceste fotografii și – având în vedere că este ceva pentru posteritate – ar trebui să fac repede un duș înainte să plecăm, deoarece părul meu arată de parcă mi-am petrecut noaptea într-un tunel de vânt".

Și nu e vorba că aș fi vanitos, ci, pur și simplu, credeam că aveam suficient de timp, așa că i-am spus lui Vivian că voi fi gata de plecare în câteva minute. Ca regulă generală, eu fac duș repede – nu mai mult de zece minute într-o zi normală, incluzând bărbieritul –, dar imediat după ce mi-am pus crema de ras pe față, mi s-a părut că-mi aud soția strigând din sufragerie. Am ascultat din nou, nu am auzit nimic, însă începusem să mă grăbesc. Când mă clăteam, am auzit-o zbierând, deși era ciudat că mi se părea că striga *despre* mine, nu *la* mine. Mi-am înfășurat un prosop în jurul taliei și am înaintat pe holul întunecat, cu apa picurând încă de pe mine. Și Dumnezeu îmi este martor, mă aflam în duș de mai puțin de șase minute.

Vivian striga din nou și îmi luase o secundă să procesez faptul că stătea în patru labe și țipa în telefon că eu eram ÎN NENOROCITUL DE DUȘ! și se întreba LA CE MAMA NAIBII SE POATE GÂNDI IDIOTUL ĂLA?!?!?!?. De altfel, *idiot* era cel mai frumos termen pe care îl folosise ea ca să mă descrie în aceeași conversație. Limbajul ei era de fapt puțin mai colorat. Ceea ce nu știam era că acele contracții care apăruseră la cinci minute erau acum din două în două minute și că travaliul îi provoca dureri de spate. Aceste dureri sunt teribile și Vivian scosese deodată un strigăt atât de puternic, încât acesta ajunsese să fie o entitate vie, una care s-ar putea afla încă deasupra cartierului nostru din Charlotte, Carolina de Nord, un loc liniștit, de altfel.

Fiți siguri că după aceea m-am mișcat chiar mai repede, aruncând niște haine pe mine fără să mă fi șters prea bine de

apă și începând să duc lucrurile la mașină. Am sprijinit-o pe Vivian în drumul către mașină și nu am comentat nimic despre faptul că își înfipsese unghiile în brațul meu. Am trecut cât ai clipi la volan și odată ajunși pe drum, l-am sunat pe obstetrician, care a promis că ne așteaptă la spital.

Contracțiile erau tot la câteva minute când am ajuns noi, dar agonia continuă a lui Vivian însemna că nu mai era mult și că urma să nască. Am ținut-o de mână și am încercat să o ajut să respire – timp în care ea și-a exprimat din nou diverse sentimente colorate față de mine și locul în care *mi-aș putea băga nenorocita de respirație!* – până când a sosit anestezistul ca să-i facă injecția epidurală. Pe la începutul sarcinii, Vivian se întreba dacă să facă sau nu, decizându-se fără tragere de inimă în favoarea acesteia, iar acum părea să fie o binecuvântare.

De îndată ce medicamentul își făcuse efectul, suferința ei se ameliorase și Vivian zâmbea pentru prima dată de când mă trezise în acea dimineață. Obstetricianul ei – la cei șaizeci de ani ai lui, cu părul cărunt, îngrijit, și cu fața prietenoasă – intra în încăpere la fiecare douăzeci sau treizeci de minute să verifice dilatația, iar între acele vizite am apucat să sun ambele perechi de părinți, precum și pe sora mea.

Venise timpul. Fuseseră chemate asistentele și ele pregătiseră echipamentul cu un profesionalism calm. Apoi, dintr-odată, doctorul îi spusese soției mele să împingă.

Vivian împinse pe parcursul a trei contracții, iar la cea de-a treia, doctorul începuse să-și rotească încheieturile și mâinile ca un magician care scoate un iepure din pălărie și următorul lucru pe care-l știu este că devenisem tată.

Pur și simplu.

Doctorul ne examinase copila și, deși era ușor anemică, avea câte zece degete la mâini și la picioare, o inimă sănătoasă și niște plămâni care evident funcționau. Am întrebat despre anemie – doctorul a spus că nu aveam motive de îngrijorare –

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

și după ce stropise cu o substanță lipicioasă ochii copilei noastre, fu spălată, înfășată și așezată în brațele soției mele.

Așa cum anticipasem, au fost făcute fotografii toată ziua, dar în mod ciudat, când oamenii le priveau mai târziu, nu păreau să le pese de aspectul meu fizic.

Se spune că atunci când se nasc, bebelușii arată fie ca Winston Churchill, fie ca Mahatma Gandhi, dar pentru că anemia conferise o paloare gri pielii fiicei mele, primul meu gând a fost acela că semăna cu Yoda, fără urechi, desigur. O *frumoasă* Yoda, dacă nu vă supărați, o Yoda *care-ți tăia respirația*, o Yoda atât de *minunată* încât atunci când m-a prins de deget, inima mea aproape că sărise din piept. S-a întâmplat ca părinții mei să ajungă câteva minute mai târziu și, în emoția și entuziasmul meu, i-am întâmpinat pe coridor și am scos primele cuvinte care îmi veniseră în minte.

– Avem un copil gri!

Mama s-a uitat la mine de parcă aș fi înnebunit, în timp ce tatăl meu și-a îndesat degetul în ureche, ca și cum s-ar fi întrebat dacă acumularea de ceară îi împiedicase capacitatea de a auzi clar. Ignorându-mi comentariul, au intrat în salon și au văzut-o pe Vivian legănând-o pe fiica noastră în brațe, cu o expresie senină. Le-am urmărit privirea și m-am gândit că London probabil că era unica și cea mai prețioasă fetiță din istoria lumii. Deși sunt sigur că toți proaspeții tătici cred același lucru despre copiii lor, cert este că poate exista un singur copil care să fie de fapt cel mai prețios din istoria lumii, și o parte din mine se mira că ceilalți oameni din spital nu treceau pe la salonul nostru să se minuneze de fiica mea.

Mama a pășit spre pat, întinzându-și gâtul să privească mai de aproape.

– Ați hotărât ce nume să-i puneți? a întrebat ea.

– London, a răspuns soția mea, atenția ei fiind dedicată în întregime copilului nostru. Am hotărât să-i punem numele London.

Părinții meu au plecat în cele din urmă, apoi s-au întors după-amiază. Între timp, au sosit și părinții lui Vivian. Ei au venit din Alexandria, Virginia, locul unde crescuse Vivian, iar în timp ce Vivian era încântată, am realizat imediat că tensiunea din salon începea să se amplifice.

Întotdeauna am simțit că ei credeau că fiica lor se *căpătuise* când hotărâse să se căsătorească cu mine, și cine știe? Nu păreau să-i placă nici pe părinții mei, iar sentimentul era reciproc. Deși toți cei patru se purtau mereu cordial, era evident că preferau să se evite.

De asemenea, a venit și Marge, sora mea mai mare, care a adus cadouri împreună cu Liz. Marge și Liz sunt împreună de mai mult timp decât mine și Vivian – la momentul respectiv, mai mult de cinci ani – și nu numai că sunt de părere că Liz era un partener minunat pentru sora mea, dar știam că Marge era cea mai grozavă soră mai mare pe care-o putea avea un băiat. Deoarece ambii noștri părinți mergeau la serviciu – tata a fost instalator și mama a lucrat ca recepționeră la un cabinet stomatologic până a ieșit la pensie în urmă cu câțiva ani –, Marge nu numai că a jucat uneori rolul unui părinte, dar mi-a fost și o soră confidentă care m-a ajutat să trec de anxietatea adolescenței. Niciuna din ele nu-i plăcea pe părinții lui Vivian, sentiment format la nunta mea, când părinții lui Vivian au refuzat să le lase pe Marge și pe Liz să stea împreună la masa principală. Desigur, Marge participase la petrecerea de nuntă, iar Liz – nu, și Marge optase să poarte un smoching, nu o rochie. Fuseseră tratate cu un dispreț pe care niciuna nu l-a putut uita, din moment ce

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

altor cupluri heterosexuale li se permisese acel privilegiu. Sincer să fiu, eu nu le învinuiesc pe Marge și pe Liz că s-au supărat din cauza aceasta, pentru că și eu am fost deranjat. Ea și Liz se înțeleg mai bine decât majoritatea cuplurilor căsătorite pe care le cunosc.

În timp ce vizitatorii noștri veneau și plecau, eu am rămas tot restul zilei în salon cu soția mea, stând fie în scaunul balansoar de lângă fereastră, fie pe pat lângă ea, amândoi șoptind cu uimire în mod repetat – *aveam o fiică*. Mă uitam la soția și la fiica mea, știind cu siguranță că locul meu era lângă cele două și că noi trei aveam să fim legați pentru totdeauna. Sentimentul era copleșitor – ca orice altceva din acea zi – și m-am trezit făcând presupuneri cum ar arăta London în adolescență sau la ce anume va visa sau ce va face cu viața ei. De fiecare dată când plângea London, Vivian o luat automat la sânul ei și eu asistam la încă un miracol.

Cum știa oare London să facă asta? Mă întrebam eu. *Cum știa oare?*

Mai există însă o altă amintire din ziua aceea, dar care îmi aparține doar mie.

S-a întâmplat în acea primă noapte la spital, cu mult timp după plecarea ultimilor vizitatori. Vivian adormise, iar eu moțăiam în scaunul-balansoar când am auzit-o pe fiica mea începând să se agite. Înainte de ziua aceea, nu mai ținusem niciodată cu adevărat un nou-născut și, luând-o în brațe, am tras-o mai aproape de corpul meu. M-am gândit că trebuia să o trezesc pe Vivian, dar, spre surprinderea mea, London se liniștise. M-am îndreptat înapoi către scaunul-balansoar și în următoarele douăzeci de minute tot ce am putut face a fost să mă minunez de sentimentele pe care le stârnea în mine. Știam deja că o adoram, dar, totodată, gândul unei vieți fără

ea mi se părea de neconceput. Îmi aduc aminte că-i șoptisem că eu, în calitate de tată al ei, am să fiu mereu lângă ea și, de parcă știa exact ceea ce îi spuneam, făcuse treaba mare, se foise și începuse să plângă. În cele din urmă, i-am dat-o înapoi lui Vivian.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 2

La început

– Le-am spus astăzi, mă anunțase Vivian.

Ne aflam în dormitor, Vivian se îmbrăcase în pijama și se strecurase în pat, în sfârșit, să fim singuri. Era pe la mijlocul lunii decembrie, iar London dormea de mai puțin de o oră; la opt săptămâni, dormea trei până la patru ore încontinuu. Vivian nu se plângea, dar era obosită la nesfârșit. Frumoasă, dar obosită.

– Ce ai spus, cui? întrebasem eu.

– Lui Rob, a răspuns ea, referindu-se la șeful ei de la compania de mass-media unde lucra ea. L-am anunțat în mod oficial că nu mă voi întoarce după terminarea concediului de maternitate.

– Oh, am spus eu, simțind același fior de teroare pe care-l simțisem când văzusem rezultatul pozitiv al sarcinii. Vivian câștiga aproape la fel de mult ca mine și, fără venitul ei, nu eram sigur că ne puteam permite stilul de viață cu care eram obișnuiți.

– A spus că ușa va rămâne mereu deschisă dacă mă răzgândesc, a adăugat ea. Dar i-am spus că London nu avea să fie crescută de străini. Altfel, de ce să faci un copil, în primul rând?

– Nu trebuie să mă convingi pe mine, am spus eu, făcând tot posibilul să-mi ascund sentimentele. Eu sunt de partea ta. Ei bine, o parte din mine era, până la urmă. Dar știi că asta

înseamnă că nu vom mai putea ieși la cină atât de des și că va trebui să reducem cheltuielile discreționare, nu-i așa?

– Știu.

– Și este în regulă pentru tine dacă nu mergi la cumpărături la fel de des?

– O spui de parcă irosesc bani. Eu nu fac asta niciodată.

Extrasele cardurilor de credit păreau uneori să indice contrariul – așa cum o făcea și dulapul ei, care era plin cu haine, pantofi și genți –, dar puteam simți iritarea din tonul ei, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă cert cu ea. În schimb, m-am apropiat de ea și am tras-o mai aproape de mine, având altceva în minte. Am adulmecat-o și am sărutat-o pe gât.

– Acum? a întrebat ea.

– A trecut mult timp.

– Și săracul meu copil simte că mai are puțin și dă pe afară, nu-i așa?

– Sincer, nu vreau să risc.

Ea a râs și cum începusem să-i deschei nasturii bluzei de pijama, s-a auzit un zgomot din aparatul de monitorizare a copilului. În acea clipă am înghețat amândoi.

Nimic.

Tot nimic.

Și tocmai când credeam că aveam cale liberă și am dat drumul respirației pe care nici măcar nu-mi dădusem seama că o țineam, zgomotul din aparatul de monitorizare a copilului s-a auzit în plină forță. Oftând, m-am lăsat pe spate și Vivian s-a strecurat din pat. Până când London s-a calmat în cele din urmă – ceea ce a durat cam o jumătate de oră –, Vivian nu mai avea chef de o a doua încercare.

Dimineață însă, am avut mai mult noroc. Atât de mult, încât mă oferisem bucuros să am grijă de London când se trezea, astfel încât Vivian să se poată culca la loc. London însă probabil că era la fel de obosită ca Vivian, deoarece abia după ce mi-am

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

terminat a doua ceașcă de cafea am auzit diverse zgomote, dar nu plânsete, emise din aparatul de monitorizare.

În camera ei, mobilul de deasupra pătuțului se rotea, iar London era veselă și plină de energie, dând din picioare de parcă erau pistoane. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc și a zâmbit și ea în același timp.

Nu a scos gaze și nu era un tic nervos. Le-am văzut pe acelea și aproape că nu mi-a venit să cred. Acela fusese un zâmbet adevărat, la fel de adevărat ca răsăritul soarelui, și când a scos un chicotit neașteptat, începutul deja genial al zilei mele devenise deodată de o mie de ori mai bun.

Nu sunt un bărbat înțelept.

Nu sunt nici inteligent, credeți-mă. Dar înțelepciunea înseamnă mai mult decât a fi inteligent, deoarece include înțelegere, empatie, experiență, pace interioară și intuiție. Și privind retrospectiv, este evident că mie îmi lipsesc multe dintre aceste trăsături.

Iată ce altceva am învățat: Vârsta nu garantează înțelepciunea, așa cum vârsta nu garantează nici inteligența. Știu că nu este o noțiune populară – nu-i considerăm noi de multe ori pe bătrânii noștri niște înțelepți în mare parte pentru că sunt cărunți și ridați? –, dar în ultimul timp am ajuns să cred că unii oameni se nasc cu abilitatea de a deveni înțelepți în timp ce alții nu, iar la unii oameni înțelepciunea pare să fie evidentă chiar de la o vârstă fragedă.

De exemplu, sora mea Marge. Este înțeleaptă și este doar cu cinci ani mai mare decât mine. Sincer, ea a fost înțeleaptă încă de când o știu eu. Și Liz la fel. Ea este mai tânără decât Marge și totuși comentariile sale sunt bine gândite și empatice. În urma unei conversații cu ea, mă trezesc de multe ori gândindu-mă la lucrurile pe care le-a spus. Mama și tatăl

meu sunt de asemenea înțelepți și m-am gândit mult la acest lucru în ultimele zile, deoarece a devenit clar pentru mine că, deși înțelepciunea este o trăsătură de familie, pe mine m-a ocolit în totalitate.

Până la urmă, dacă aș fi fost înțelept, aș fi ascultat-o pe Marge în vara anului 2007, când am mers împreună cu ea la cimitirul în care erau înmormântați bunicii noștri și m-a întrebat dacă eram absolut sigur că vreau să mă căsătoresc cu Vivian.

Dacă aș fi fost înțelept, l-aș fi ascultat pe tata când m-a întrebat dacă eram sigur că vreau să pornesc pe cont propriu și să-mi lansez propria firmă de publicitate, la vârsta de treizeci și cinci de ani.

Dacă aș fi fost înțelept, aș fi ascultat-o pe mama când mi-a spus să petrec cât mai mult timp posibil cu London, deoarece copiii cresc foarte de repede și nu poți da anii înapoi.

Dar așa cum am spus, nu sunt un om înțelept și din această cauză viața mea a intrat destul de repede într-un picaj. Chiar și acum mă întreb dacă am să-mi revin vreodată.

De unde începe cineva atunci când vrea să găsească sensul unei povești care nu prea are sens? De la început? Și care este începutul?

Cine știe?

Așadar, să începem cu asta. Când eram copil, am crescut cu convingerea că voi începe să mă simt ca un adult pe la vârsta de optsprezece ani și am avut dreptate. La optsprezece ani, îmi făceam deja planuri. Familia mea trăise de la salariu la salariu, iar eu nu aveam nicio intenție să fac la fel. Visam să am propria afacere, să fiu propriul meu șef, chiar dacă nu eram sigur ce aveam de gând să fac. Gândindu-mă că facultatea avea să mă ajute să mă orientez în direcția corectă,

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

m-am dus la NC State, dar, cu cât petreceam mai mult timp acolo, cu atât mi se părea că mă simt mai tânăr. Până în momentul în care mi-am ridicat diploma nu mi-am putut scoate din cap ideea că eram aproape același individ care fusesem și-n liceu.

De asemenea, facultatea nu mă ajutase să mă decid asupra tipului de afacere pe care să o pornesc. Aveam puțină experiență în ce privește lumea adevărată și chiar mai puțin capital, așa că, amânându-mi visul, m-am angajat în domeniul publicității și am lucrat pentru un bărbat pe nume Jesse Peters. La birou mă îmbrăcam la costum și munceam o grămadă de ore, și totuși, cel mai adesea, încă mă simțeam *mai tânăr* decât putea indica vârsta mea reală. La final de săptămână, frecventam aceleași baruri ca în facultate și de multe ori îmi imaginam că o puteam lua de la început ca boboc, potrivindu-mă perfect în orice fraternitate se întâmpla să intru. De-a lungul următorilor opt ani, aveau să se producă și mai multe schimbări; voiam să mă căsătoresc, să cumpăr o casă și să conduc o mașină hibrid, dar, chiar și atunci, nu mă simțeam neapărat ca o versiune adultă a mea. În cele din urmă, Peters a luat, în esență, locul părinților mei – la fel ca ei, îmi putea spune ce să fac *sau nu* – ceea ce făcea să pară ca și cum încă mă *prefăceam*. Câteodată, când stăteam la biroul meu, încercam să mă conving: „OK, este oficial: Acum sunt adult".

Conștientizarea căutată a venit, desigur, după ce se născuse London și Vivian renunțase la slujba ei. Nu împlinisem nici treizeci de ani, iar presiunea pe care o simțeam, că trebuia să ofer totul familiei mele în următorii câțiva ani, impunea un sacrificiu la o scară la care nici măcar eu nu mă așteptam, iar dacă asta nu înseamnă să fii adult, atunci nu știu ce altceva poate fi. După ce terminam treaba la agenție – în zilele în care ajungeam acasă la o oră rezonabilă –, intram pe ușă și o auzeam pe London strigând „Tati!" și îmi doream să pot petrece mai mult timp cu ea. Ea

venea alergând și o ridicam în brațe, își prindea mâinile în jurul gâtului meu, iar eu îmi reaminteam că toate sacrificiile aveau sens, pentru că au fost făcute pentru fetița noastră minunată.

În goana nebună a vieții, a fost ușor să mă conving că lucrurile importante – soția și fiica mea, locul meu de muncă, familia mea – mergeau bine, chiar dacă nu am putut să fiu propriul meu șef. În rarele momente în care îmi imaginam un viitor, mă găseam înfățișând o viață care nu era foarte diferită de cea pe care o duceam în prezent, și aceea era și ea în regulă. La suprafață, lucrurile păreau să meargă destul de bine, dar ar fi trebuit să consider acel lucru ca fiind un semn de avertizare. Aveți încredere în mine când spun că nu am avut *absolut nicio idee* că peste doar câțiva ani aveam să mă trezesc dimineața simțindu-mă ca unul dintre acei imigranți de pe insula Ellis care au ajuns în America doar cu hainele de pe ei, fără să vorbească limba și întrebându-se: *Ce am să fac de-acum înainte?*

Când a început mai exact să meargă totul prost? Dacă o întrebați pe Marge, răspunsul este evident: „A început să o ia totul la vale când ai întâlnit-o pe Vivian", mi-a spus ea de mai multe ori. Desigur, fiind Marge, ea se putea corecta automat: „Îmi retrag cuvintele", ar fi adăugat ea. „A început cu mult înainte, când te aflai încă la școala primară și ți-ai atârnat posterul acela pe perete, cu o fată în niște bikini subțiri și cu sânii mari. Că tot veni vorba, mie mi-a plăcut mereu acel poster, dar ți-a cam deformat gândirea." Apoi, după o analiză suplimentară, ea ar fi dat din cap, făcând presupuneri: „Acum că mă gândesc mai bine, tu ai fost mereu genul care dă greș, și venind de la persoana care a fost privită mereu ca fiind oaia neagră a familiei, asta înseamnă ceva. Poate că adevărata ta problemă este că ai fost întotdeauna prea al naibii de drăguț pentru propriul tău bine".